

Національної ради України з питань розвитку науки і технологій. Пропозиції щодо кандидатів у члени Ідентифікаційного комітету з питань науки можуть надаватися українськими та іноземними науковими установами, науковими організаціями, громадськими науковими організаціями, науковими фондами, а також міжнародними та національними радами з питань науки.

Законодавчі ініціативи щодо створення Національної ради України з питань розвитку науки і технологій є важливим кроком до запровадження міжнародних стандартів у галузі організації наукової діяльності, спрямованої на досягнення практичних, соціально значущих результатів.

Література

1. Про наукову і науково-технічну діяльність: Закон України від 26 листопада 2015 р. № 848-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 3. – С. 25.

УДК 340.12

Дацько М. В., старший викладач,
Українська академія друкарства, м. Львів, Україна

СУЧАСНИЙ ПІДХІД ДО РОЗУМІННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ХАРТІЇ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Сучасна українська правова наука переживає свій бурхливий розвиток. Так, дослідженню численних вчених підлягають не лише порівняння правових документів, але й спосіб імплементації, стан реалізації керівних принципів (засад), втілення певного європейського духу в букву закону та суспільно-правове життя. Цю тенденцію можна також спостерігати щодо відомої в європейських країнах і Україні – Європейської хартії місцевого самоврядування (далі Хартія). Хартія цікавить чимало вчених в питаннях правореалізації, імплементації, тлумачення тощо. Як відомо, Україна є членом Ради Європи з 1995 р., і тому має ряд зобов'язань перед цією європейською інституцією, в тому числі, й обов'язок щодо розуміння, що таке Хартія.

З часу ратифікації Україною Хартії уже пройшло 19 років [1]. Сам факт того, що по закінченню 5-річного терміну чинності Хартії Верховна Рада України не денонсувала її положення, наша держава й надалі намагається впроваджувати європейські стандарти муніципального управління. Це надає впевненості у завтрашньому дні, хоча проблеми, які виникли з моменту ратифікації Хартії, доповнюються новими та несподіваними реаліями сучасного життя. Отже, підстав для подальшого глибокого дослідження Хартії є більш ніж достатньо.

1. Хартія та Європейська конвенція захисту прав та основних свобод

людини 1950 р (надалі Конвенція) [2]. Якщо порівняти текст Хартії і Конвенції, то стає зрозумілим, що Хартія і Конвенція спрямовані на один великий результат – покращення морального та матеріального становища життя людини. Однак, для досягнення цілі використовуються різні методи. Так для Конвенції – це найкраще як для морально-особистісної та фізичної сутності людини і громадянина, то для Хартії – сприятливі умови для муніципальних органів, посадових осіб, виборних представників, які діють в інтересах не свого особистого морального та матеріального збагачення, і які не борються за владу в регіоні, а дбають про інтереси територіальної громади.

2. Хартія та рішення суду. Мета рішення суду – це справедливість, обґрунтованість, розсудливість, пропорційність (дотримання необхідного балансу між будь-яким несприятливими наслідками для прав, свобод, інтересів особи і цілями, на досягнення, яких спрямоване це рішення (ст. 2 КАСУ) [3]. Відповідно до ст. 5 КАСУ судочинство здійснюється на підставі міжнародних договорів, тобто в тому числі і Хартії. Але, оскільки вказані принципи є філософсько-моральними, не матеріальними категоріями – це вимагає додаткової інтелектуальної діяльності для «матеріалізації» цих принципів. На нашу думку, дуже слушним аналогом правозастосування людських цінностей є Закон України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини». Дійсно, сама по собі рідкісна згадка чи посилення на статтю Хартії в судовому рішенні не втілить дух Хартії і не здійснить її найвищу мету. Тому сприяння у законодавчому стимулюванні використання судовими інстанціями Хартії, як це має місце з Конвенцією, може сприяти у більш глибокому її проникненню у конкретні адміністративні, цивільні, господарські справи споживачів муніципальних послуг.

3. Хартія та найвищі морально-правові цінності: честь, гідність, мораль. Тепер ми дійшли до третьої позиції, так би мовити, вершечку піраміди, але, що найцікавіше, саме це питання є сутністю будь-якого вище запропонованого методологічного дослідження Хартії. Спосіб здійснити муніципальний переворот у тому розумінні, що із запровадженням Хартії потреби споживача муніципальних послуг щодо чистоти у територіальних одиницях, освітлення вулиць, зручний доступ до інформації про вирішення особистих справ кожного мешканця села, селища, міста тощо стануть якіснішими, не сталося, тому що методологічно роль Хартії прив'язували до свідомо-громадянської позиції, до конституційного обов'язку жителя «брудного під'їзду, неосвітленої вулиці», до людей, які нібито не повинні чекати добра від держави, а самі виборювати свої права. Але чи так можна отримати користь від Хартії? Під цим заголовком не слід плутати суть Хартії і право людини на скаргу, заяву і звернення або доступ до публічної інформації. Це є конституційні права і через них Хартія не реалізується, хоча ці права

є дуже вигідними для чиновників, адже не несуть за собою жодної адекватної відповідальності. До Хартії з гідністю повинні ставитись муніципальні службовці та обрані представники, які забезпечать гідне надання муніципальних послуг їхнім законним споживачам, а споживачі будуть наділені реальними важелями впливу через статут територіальної громади, статут сільської, селищної, міської ради, положення про організаційно-правову структуру органу місцевого самоврядування, посадову інструкцію муніципального службовця та кодекс етики такого службовця. Адже Хартія зобов'язує посадових осіб та виборних представників «спілкуватись» з територіальною громадою, мешканцями кварталу, вулиці, мешканцем квартири чи будинку, об'єднаннями співвласників багатоквартирного будинку [4].

Висновки. На зміну нормативізму та формалізму (наприклад, щодо кількості розповсюджених текстів Хартії, формальних розпоряджень про день святкування ратифікації Хартії) мають прийти культурні зміни: верховенство права, захист прав жителів міст, селищ, сіл як споживачів послуг місцевих влад

Література

1. Про ратифікацію Європейської хартії місцевого самоврядування: Закон України від 15.07.1997 № 452/97-ВР (із зм. і доп.) // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 38. – Ст. 249.

2. Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 р., Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції: Закон України від 17.07.1997 № 475/97-ВР (із зм. і доп.) // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 40. – Ст. 263.

3. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV (із зм. і доп.) // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35-36. – Ст. 446.

4. Про ратифікацію Додаткового протоколу до Європейської хартії місцевого самоврядування про право участі у справах органу місцевого самоврядування: Закон України від 02.09.2014 №1664-VII (із зм. і доп.) // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 43. – Ст. 2033.

УДК 34.001.56(477) (043.2)

Денисенко Ю. М., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЩОДО АКТУАЛЬНОСТІ ПИТАННЯ ПРО ЗМЕНШЕННЯ ВІКУ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

Серед величезного масиву заходів впливу з боку органів державної влади, застосування яких сприяє створенню та функціонуванню механізму захисту прав та свобод людини та громадянина в Україні, особливе місце